

AZ OROSZLÁNOK VERMÉTŐL AZ ANGYALOK VERMÉIG

Február 8., szombat délután

Dániel igaz, nemes és nagylelkű volt. Bár szeretett mindenkivel békeségben élni, mégsem hagyta, hogy bármi hatalom eltérítse a kötelesség útjától. Készségesen engedelmeskedett feletteseinek, ameddig egyetértésben maradhatott az igazsággal és szent étellel; mégis sem királyok, sem rendeletek nem tudták eltéríteni a királyok Királyával kötött szövetségétől. Dániel alig tizennyolc éves volt, mikor pogány királyi udvarba, a babiloni király szolgálatába került. Mivel ennyire ifjú volt, még elismerésre méltóbb a gonosszal szembeni nemes ellenállása és rendíthetetlen ragaszkodása az igazsághoz. Nemes példája nyújtson erőt ma is annak, aki próbába vagy kísértésbe kerül. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 570. o.

Teljes szívükből elkötelezett férfiakra és nőkre van most szükség. Krisztus ismételten megrostálta követőit, míg végül csak tizenegyen maradtak és néhány hűséges asszony. Vannak, akik visszahúzódnak, ha teherviselésre kerül sor, azonban ha a gyülekezet izzik, rájuk is átragad a lelkesedés. Énekelnek, kiáltoznak, elragadtatásba esnek, de figyeljük meg jól őket: amikor elül a lelkesedés, csak néhány megbízható Káleb lép az előtérbe, rendíthetetlen elvhűségről téve tanúbizonyságot. Ők a föld sója, amely nem vesztette el ízét. Amikor nehezen halad a munka, a gyülekezetek akkor termik az igazi segítőket. Nem maguktól beszélnek, nem magukat igazolják, hanem személyiségük beleolvad Jézus Krisztusba. Ahhoz, hogy nagyok lehessünk Isten országában, kisgyermekké kell lennünk az alázat, odaadó hitünk és szeretetünk tisztasága által. El kell pusztulnia minden büszkeségnek, le kell győznünk minden gyanakvó féltékenységet, le kell mondanunk a nagyravágyásról, és erősítenünk kell magunkban a szelídséget, a gyermeki bizalmat. Az ilyen emberek Krisztusban találják meg védőbástyájukat, erős tornyukat.

Jézusban feltétlenül megbízhatnak, soha nem hagyja el őket. – *Bizony-ságtételek*, 5. köt., 130. o.

Miért engedte meg Isten a nagy küzdelem folytatását a korszakon át? Miért nem rövidítette meg Sátán életét lázadása kitörésekor? Ez azért történt, hogy a világegyetem meggyőződhessen Isten igazságosságáról a Gonosszal való bánásmódja által. A megváltás tervében vannak olyan magasságok és mélységek, amelyeket az örökkévalóságban sohasem tudunk kimeríteni; olyan csodák, amelyekbe az angyalok is vágyakoznak betekinteni. Az összes teremtett lény közül csak a megváltottak ismerték meg személyes tapasztalatuk által a bűnnel való tényleges küzdelmet. Együttmunkálkodtak Krisztussal, beléptek a Krisztus szenvedéseivel való közösségbe, amelyben még az angyalok sem részesülhettek. Vajon nem rendelkeznek-e majd olyan bizonyosságtétellel a megváltás tudományában, amely értékes lesz az el nem bukott lények számára?... Krisztus abban a nagy sokaságban, amelyet egyetlen ember sem képes megszámlálni „... titeket... az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 24). Ő, aki vérével megváltott és életének példája által tanított minket „... lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik...” (Ésa 53:11). – *Előtted az élet*, 308–309. o.

Február 9., vasárnap – Irigység

Vannak, akik egész figyelmüket ilyen szállongó pletykáknak szentelik. Összeszedik az apró-cseprő mit sem jelentő összeszólalkozásokat, elismételgetik, eltúlozzák, amíg megítélik az embert egy szóért... Zárjuk el elménk ajtaját az „azt mondják” vagy „hallottam” előtt. Miért nem keressük fel inkább testvérünket, s ahelyett, hogy féltékenységnek vagy rágalmazásnak adnánk szívünkben helyet, őszintén és szeretettel tárjuk fel előtte a hallottakat, amelyek ártanak jellemének és befolyásának, majd pedig imádkozzunk vele és érte?...Ápoljuk szorgalmasan Jézus Krisztus evangéliumának tiszta elveit, nem az önbecsülésnek, hanem a szeretetnek, a szelídségnek, az alázatosságnak a vallását. Akkor majd szeretjük hittestvéreinket, és többre becsüljük őket önmagunknál. Gondolataink nem foglalkoznak pletykákkal és kósza hírekkel. Hanem „csak amik igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek. Ha

van valami erény, és ha van valami dicséret, azokról gondolkodjunk.”
– *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 504–505. o.

A harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad, s eközben ti nem érezhetitek szabadnak magatokat a jelen kötelesség elhanyagolására. Nem tarthatjátok fenn azt a gondolatot, hogy az általatok tett erőfeszítések nélkül is eljöhet a megújulás, aminek idején majd nagy áldásban részesülhettek. Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy dicsőség edényeivé tehessen benneteket, és szolgálatába állíthasson! Ma kell átadnotok magatokat Istennek, hogy megüresítsétek magatokat az éntől: irigységtől, féltékenységtől, gonosz rágalmazástól, versengéstől és mindentől, ami Isten szemében becstelenség! Ma kell megtisztítanotok edényeteket, hogy készek legyetek a mennyei harmat felfogására, a késői eső záporaira. A késői eső jönni fog, és Isten áldása kitölteti mindazokra, akik megtisztultak minden szennytől. Jelenlegi feladatunk az, hogy lelkünket odaszánjuk Krisztusnak, hogy elkészülhessünk az Úrtól jövő felüdülés idejére – a Szentlélek keresztségére.
– *Szemelvények*, 1. köt., 190. o.

Aki szereti az igazságot, mind imádkozzon a Szentlélek kitöltésért. Amennyire csak tudjuk, távolítsuk el működésének minden akadályát. Az Úr soha nem tölti ki addig a Szentlelket, míg a gyülekezet tagjai egyet nem értenek, míg keserűséget táplálnak egymás iránt. Az irigykedés, féltékenység, az aljas gyanúsítások és megjegyzések Sátántól származnak, és hathatósan elzárják az utat a Szentlélek tevékenysége előtt. A világon semmi sem annyira becses Isten szemében, mint gyülekezete. Semmit sem őriz olyan féltő gondoskodással, és semmi sem sérti annyira, mint az olyan tett, amely csökkenti az Úr szolgálatát végzők tekintélyét. Elszámolásra vonja mindazt, aki bírálgatással és csüggesztéssel segíti az ellenfelet. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 42. o.

Február 10., hétfő – Cselszövés Dániel ellen

Ám a kitüntetések, amelyekben Dániel részesült, felkeltették a királyság vezető férfiainak féltékenységét. „De semmi okot vagy vétket nem találhattának, mert hűséges volt és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtak benne.”

Milyen magasztos tanulság ez minden kereszténynek! A féltékenységgel és a gyűlölettel napról napra Dánielre voltak irányítva; a megfigyeléseket a gyűlölet még élesebbé tette, de mindennek ellenére sem találhatunk benne az ellenségei semmi olyan hibát vagy vétket, amely az ellene emelendő panaszhoz alapul szolgálhatott volna. Ám Dániel korántsem tartott igényt arra, hogy szentnek tartsák, hanem hűséges, alázatos, Istennek szentelt életet folytatott, amely az oktalan beképzeltségnél sokkal becsesebb.

Minél tisztább volt Dániel magatartása, az ellenségei gyűlölete annál inkább fokozódott. Így szóltak: „Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az Ő Istenének törvényében.” Dániel naponta háromszor imádkozott az egek Urához. Ez volt az egyetlen vád, amelyet ellene felhozhattak.

Végre mégis kieszték megsemmisítésének tervét. Ellenségei egybegyűltek a király palotájában, és arra kérték, adjon ki rendeletet, hogy aki a birodalom területén harminc napon át a királyon kívül, akár Istentől, akár pedig emberektől bármit is kérni merészel, az oroszlánok vermébe vettessék. A király mit sem tudva e férfiakra Dániel iránti gyűlölködéséről, nem sejtette, hogy a határozat az ő kedves embere ellen irányul. Hízelkedéseik által sikerült elhitetniük az uralkodóval, hogy a rendelet nagymértékben emeli dicsőségét. A káröröm sátáni mosolyával arcukon távoztak a királyi palotából, örvendve annak, hogy sikerült végre csapdát állítaniuk Isten szolgájának. – *Megszentelt élet*, 42–43. o.

A hiúság romlott természetünk egyik legerősebb varázsa, és Sátán tudja, hogy ehhez eredményesen fordulhat. Eszközein keresztül hízelg nekünk. Lehet részünk dicséretben, amely legyezgeti a hiúságunkat, és növeli bennünk a büszkeséget, önértéket. Így azt gondolhatjuk, hogy ilyen tehetséggel, szépséggel felruházva nagy kár lenne kijönnünk a világból és elválni tőle; kár lenne kereszténynek lennünk, és meghalnunk mind a világ dicsérete, mind bírálata számára. Sátán azt súgja nekünk, hogy ilyen képességekkel élvezni tudnánk a világ örömeit. Azonban gondoljuk meg, mivé lesznek végül a világ örömei, és amit vetünk, azt kell majd aratnunk is. Túlságosan értékes a személyes szépség, tehetség és képességek ahhoz, hogy Istennek szenteljük őket? Neki, aki teremtett, és aki percről percre vigyáz ránk? Túl becsesek volnának a képességeink ahhoz, hogy Istennek ajánljuk azokat? – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 502. o.

Február 11., kedd – Dániel imája

A király rendeletét kihirdették. Dániel tudta, hogy ellenségei a megsemmisítésére törekszenek. De emiatt magaviseletét a legkevésbé sem változtatta meg. Nyugodtan folytatja hivatalos munkáját, az imáját pedig a szobájában végezte el – amelynek ablakai Jeruzsálem felé néztek – csakúgy, mint azelőtt. Eljárásával világosan bemutatta, hogy semmiféle földi hatalomnak nincs joga ahhoz, hogy közéje és Istene közé ékelődjön, vagy előírja, mikor és kihez imádkozzon. Tiszta alapelvekkel bíró, nemes férfiú volt! Ma, mint a keresztény bátorság és hűség dicső példaképe áll a világ előtt. Hű maradt Istenhez teljes szívével, ámbár jól tudta, hogy ezért az életével fizet!

Ellenfelei egész nap leselkednek rá. Napjában háromszor vonult vissza lakásába, ahol napjában háromszor hangzott fel komoly imája. A következő napon jelentik a királynak, hogy Dániel, a júdabeli foglyok egyike, megszegte a király rendeletét. Amint a király erről értesült, azonnal tudta, hogy a csapda Dániel számára állíttatott fel. Nagyon megbánta, hogy ilyen rendelet kibocsátásába beleegyezett, és egész estig folyton azon gondolkozott, hogyan menthetné meg Dánielt. De a próféta ellenségei erre el voltak készülve, és ezen szavakkal jöttek a király elé: „Tudd meg, óh király, hogy ez a médek és perzsák törvénye, hogy semmi tilalom, vagy végzés, amelyet a király rendel, meg ne változtassék.” – *Megszentelt élet*, 43–44. o.

Dániel esetét hozták fel előttem. Bár hozzánk hasonló, gyarló ember volt, az ihletés tolla mégis hibátlan jelleműnek ábrázolja. Életét annak ragyogó példajaként tárja elénk az írás, hogy mivé lehet az ember már ezen életben, ha Istent teszi erősségévé, és bölcsen kihasználja az elérhető alkalmakat és előjogokat. Dániel szellemóriás volt, mégis folyton nagyobb tudásra, magasabb képességekre, eredményekre törekedett. Más ifjak ugyanolyan előnyökkel rendelkeztek, de nem feszítették meg minden erejüket, hogy bölcsességet nyerjenek – Isten ismeretét, amint Igéje és keze munkája kinyilatkoztatja Őt. Bár Dániel a világ egyik legnagyobb embere volt, mégsem volt kevély, mégsem volt önhitt. Érezte, tudta, hogy lelkének imában való felfrissülésre van szüksége, ezért minden nap komolyan, buzgón esedezett Istenhez. Nem volt hajlandó megfosztottnak lenni ez előjogtól – még ha az oroszlánok verme nyílt is meg előtte –, hogy tovább folytatja imaéletét. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 569. o.

Hatalmas válság bekövetkezése előtt áll Isten népe és a világ is, a történelem legnagyobb következményekkel járó küzdelme előtt...

Amikor a földi uralkodók törvényei szembeszegülnek a legfőbb uralkodó törvényeivel, Isten alattvalói hűségesek maradnak az Úrhoz. – *Maranatha*, 131. o.

Február 12., szerda – Az oroszlánok vermében

Másnap korán reggel kisietett a király a veremhez, és így kiáltott fel: „Dániel, az élő Istennek szolgája, akinek te szüntelen szolgáltál, meg tudott-e szabadítani téged az oroszlánoktól?” Mire a próféta felelete hangzott: „Az én Istenem elbocsátá az Ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját, és nem árhattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, óh király, semmi vétket.

Akkor a király igen örvende és Dánielt kihozatá a veremből. És kivivék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték őrajta: mert hitt az ő Istenében.” Ily módon megszabadult Istennek szolgája. A csapda, amelyet neki vetettek ellenségei, a saját megsemmisülésüket okozta. A király parancsára Dániel vádolóit megragadták, a verembe vetették, ahol a vadállatok azonnal széttépték őket. – *Megszentelt élet*, 45. o.

Küldetése során Keresztelő János a gonoszság félelem nélküli dorgálójaként állt meg magas és alacsony helyeken egyaránt, Heródes király elé mert állni, és nyíltan megfedtte a bűnt. Életét sem tekintette drágának, csak hogy kijelölt munkáját elvégezhesse. Föld alatti börtönéből most Júda törzsének Oroszlánját figyelte: mikor töri meg az elnyomó büszkeségét, és szabadítja meg a szegényt, és őt, a kiáltót. Jézus azonban látszólag megelégedett azzal, hogy tanítványokat gyűjtött maga köré, gyógyította és tanította az embereket...

A sivatagi próféta számára mindez megoldhatatlan rejtélynek tűnt. Időnként démonok sugallatai kínozták lelkét, és szörnyű félelem árnya borult rá. Lehetséges, hogy a rég várt Szabadító még nem jelent meg? Akkor mit jelent az üzenet, amelyet hordoznia kell? János keserűen csalódott munkájának eredményében. Azt várta, hogy Isten üzenetének ugyanolyan hatása lesz, mint amikor a törvényt felolvasták Jósiás és Ezsdrás idejében (vö. 2Krón 34; Neh 8–9. fejezet). Mélységes megtérést és az Úr felé fordulást remélt. Küldetésének sikere érdekében feláldozta egész életét. Hiába lett volna?

Jánosnak fájdalmat okozott, hogy íranta való szeretetből a tanítványai hitetlenséget táplálnak Jézussal szemben. Gyümölcstelen lett volna érettük végzett munkája? Hűtlenül végezte volna küldetését, hogy most megfosztották a munkától? Ha a megígért Szabadító megjelent, és János igazán betöltötte misszióját, vajon Jézus nem törné meg az elnyomó hatalmát, és nem szabadítaná ki követét?

Keresztelő János mégsem adta fel Krisztusba vetett hitét. A mennyei szózat és a leszálló galamb emléke, Jézus folttalan tisztasága, a Szentlélek ereje, amely megnyugodott Jánoson, amikor a Megváltó színe elé került, s a prófétai iratok tanúsága – mindez bizonyította, hogy a Názáreti Jézus a megígért Messiás. – *Jézus élete*, 215–216. o.

Február 13., csütörtök – Igazolás

Dániel esete bizonyítja, hogy a vallásos elv segítségével az ifjak diadalmaskodhatnak a test kívánságai fölött, hűek maradhatnak Isten követelményeihez, ha súlyos áldozatot követel is az. Mi történt volna, ha Dániel megalkudott volna a pogány tisztviselőkkal, ha utat enged a helyzet szorításának: ha a babilóniak ételét, italát fogyasztotta volna. E helytelen lépés további helytelen lépésekhez vezetett volna, míg a mennytől elszakadtan el nem söpörte volna a kísértés. De míg tántoríthatatlan bizalommal ragaszkodott Istenhez, addig a látnoki képesség szelleme szállt rá. Miközben emberek az udvari élet kötelességeire oktatták, Isten az eljövendő korok titkainak kifürkészésére tanította. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 570. o.

Dániel szerette és félte Istent, és engedelmeskedett neki. Mégsem menekült ki a világból, hogy elkerülje a világ züllesztő hatását. Isten gondviselése folytán a világban kellett élnie, mégsem kellett világivá süllyednie. Az udvari élet kísértései és megejtő volta ellenére kitarított lelkének megközelíthetetlen becsületességében, szilárdan, mint a szikla, az elvekhez való ragaszkodásban. Istent tette erősségévé, és az Úr a legnagyobb szükség órájában sem hagyta el őt. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 569. o.

„Azért idő előtt semmit se ítéljete, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétség titkait, másrészt megjelenti a szívek tanácsait.” (1Kor 4:5) Hiszen mi nem tudunk olvasni az emberek szívében. Gyön-

geségekkel tele, nincs jogunk mások fölött ítélkezni. Véges ember csak a külső látszataból tud következtetni. Egyedül arra bízták az ember feletti ítélkezést, aki jól ismeri a tettek titkos rugóit, és aki gyöngéden, irgalmassággal telten mond ítéletet.

„Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat műveled te, aki ítélsz.” (Rm 2:1) Ezért aki másokat megítél vagy gáncsol, valójában önmagát kárhoztatja, Isten pedig igazságosnak mondja ezt a maguk fölött kimondott ítéletet. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 124. o.

Mások hibáinak keresése helyett gyertek, gyakoroljunk önkritikát! Mindenki tegye fel magában a kérdést: igaz-e a szívem Isten előtt? Dicsőítem-e mennyei Atyámat? Ha gonosz lelkületet tápláltál, úzd ki azt a lelkedből! Kötelességed kitépni a szívedből mindazt, ami beszennyez. Tépd ki a keserűség minden gyökerét, nehogy másokat is megfertőzzön romboló hatása. Egyetlen mérgező hajtást se hagyj a szíved talajában. Még most tépd ki onnan, és helyette a szeretet hajtását ápold. Jézust őrizd meg kegyességgel a lelkedben. Ő a mi példaképünk. Ő a jót cselekedte, és mások áldására élt. Minden tettét a szeretet szépítette, nemesítette, és nekünk az Ő lábnyomait kell követnünk. – *That I May Know Him*, 187. o.